

A házasság titka

Efezus 5,32-33. | Házasság hete' 2024.

A kultúránk tele van olyan szimbólumokkal, amelyek valami többre, valami nagyobbra mutatnak, mint maga a szimbólum. Például a Parlamentben őrzött korona nem csupán egy királyi jelvény, hatalmi szimbólum, hanem közjogi értelemben, Magyarország történelmének és identitásának megtestesítője is. Vagy a *turulmadár* sem csupán a hatalom és védelem jelképe, hanem a magyar nép erejét és kitartását is szimbolizálja. És *István király* Budapesten a Halászbástyánál található szobra sem csupán első királynaknak állít emléket, hanem államalapításunk és a kereszténység felvételének jelképe is.

A házasság is olyan dolog, ami túl mutat önmagán, valami nagyobbra és többre, egy sokkal mélyebb összefüggésre és igazságra. Pál felolvasott szavai világossá teszik számunkra, hogy Isten a házasságot azért teremtette, hogy általa egy nagyobb titokra mutasson: Krisztus és Egyháza kapcsolatára. Jézus szereti az egyházát, annyira, hogy életét adta érte; és az Egyház is szereti az ő Urát és engedelmeskedik neki.

Pál szerint tehát a házasság több mint fizikai és földi egyesülés. Ez egy olyan kép, amely sokkal többet ábrázol, mint egy férfi és nő eggyé válása testileg és lelkileg. A házasság legmélyebb jelentése megmutatja, hogy Krisztus és menyasszonya, az Egyház, hogyan viszonyulnak egymáshoz. Ebből következik az, hogy *ha a házasság Krisztus és az Egyház metaforája, akkor a házasságban az Isten által meghatározott férfi és női szerepek nem véletlenek, és nem is megváltoztathatók* anélkül, hogy ne sérülne az a kép, amire mutatnak. A házasságban a férj és a feleség szerepe is Krisztus és egyháza szerepében gyökerezik. *Az a mód, ahogyan a férjek és a feleségek viszonyulnak egymáshoz, azt hivatott elmondani, hogy mi jellemzi azt a szeretet, ahogyan Krisztus szereti az Egyházát, és mi jellemzi azt az engedelmességet, ami az Egyháza istentiszteletéből következik.* A házasságban megkülönböztetett feladatok vannak, ahogyan Krisztus és Egyházának is más-más a szerepe és feladata kapcsolatukban, úgy a férjek és a feleségek feladatai is különböznek egymástól. A férj feladata szeretve vezetni, és a feleségé tisztelettel engedelmeskedni. A férj nem zsarnok, aki parancsokat osztogatva irányít, hanem valaki, aki felelős szeretettel egész életét a feleségéért adja. Úgy, ahogyan Krisztus is tette ezt, szüntelen övéi javát szolgálva. Az asszony engedelmissége, pedig nem alávetettséget jelent, nem kényszeres megalázkodást mindenféle kizsákmányoló, igazságtalan és emberhez nem méltó kívánságnak, hanem elsősorban tiszteletet jelent, azaz a férj elfogadását és támogatását.

Hallottuk tehát, hogy egy férfi és egy nő házassága, a maga minden tökéletlenségével és ideiglenességével együtt, Krisztus és Egyháza örökkévaló szeretetkapcsolatra mutat, azt tükrözi vissza.

De valóban visszatükrözik házasságaink ezt hihetetlen és hatalmas hit-titkot? Tudjuk mi férfiak úgy szeretni a feleségünket, ahogy Krisztus szereti az övét? S ti asszonyok tudjátok-e úgy tisztelni férjeiteket, ahogyan az Egyház tiszteli az ő Krisztusát?

Olyan jó lenne azt mondani, hogy a keresztény emberek házassága hitvalló módon mutat erre a többre, erre a nagy titokra, és visszatükrözi Krisztus és Egyháza szeretetkapcsolatát. De hogyan mondhatnám, amikor még lelkipásztorok, és komoly és elkötelezetten hívó emberek házassága is tönkre megy és válással végződik? Hazudnék akkor, ha az ellenkezőjét állítanám annak, hogy hívó emberek házasságában is nem történhet meg az, hogy az egyik megcsalja a másikat. És nem minden keresztény férfi szereti a feleségét krisztusi módon, helyette szeretetlenül, ridegen és keményen bánik vele, gyakran elhanyagolja és nem törődik vele. S nem minden keresztény nő tiszteli a férjét, és fogadja el férje vezetését, és ahelyett, hogy támogatná, inkább folyamatosan kritizálja és megalázza őt.

Szóval akkor hogyan tekintsünk a házasságra? Valamire, amit kipróbáltunk, de be kell látnunk nem sikerült, nem működik. Mert mondjuk ki, ha van is üdítő kivétel, a házasságok többsége nem boldog kapcsolat. Gyakran csendes szenvedés a másik mellett, elhallgatása a valóságnak, csakhogy ne bántsuk meg a másikat. Van, aki egy életre alárendeli magát a másik önzésének, miközben belepusztul ebbe a hallgatásba és önfeladásba. Vannak olyanok is, akik kezdettől fogva nem illettek össze, s bár kezdetben a szenvedély átlendítette őket a holtponthoz, de amikor a szenvedély elmúlik, már csak egymás mellett élnek, de már nincsen semmi közösségük egymással.

S bár nem ismerem erre vonatkozó statisztikát, talán nem is készült ilyen, de megkockáztatom, hogy sokkal több a torz, boldogtalan és kiüresedett keresztény házasság, mint azt gondolnánk. S ez annak tükrében, amit Pál tanít az Efezus 5,32-33-ban, hogy a hívó ember házassága abba a nagy titokban láttat bele, ahogyan Krisztus szereti az övét, és az övéi viszont szeretik őt, végtelenül tragikus és szomorú. Mert a házasságunk és másikkal való kapcsolatunk vagy Krisztusra mutat, vagy ha nem, sőt még ehelyett inkább megbotránkoztat másokat, akkor „*jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik.*”

Szóval, akkor kukába ezzel a „házasságosdival”? Egyikünk sem tökéletes, tele vagyunk bűnnel, és ezt tükrözik vissza a kapcsolataink is, a házasságaink is. A magunk terheltégeit, a szívünk keménységét, megtéretlenségeit, sötétségét. *De mi lenne akkor, ha mindent a kukába dobnánk, ami jobb helyé tehetné ezt a világot, amiben élünk?*

Dobjuk ki a tudományt, mert atombombát gyártott? Mert újabb és tökéletesebb pusztító fegyvereket talált ki? Az Aral-tó egykoron a világ negyedik legnagyobb édesvízi tava volt, amely a közép-ázsiai régióban feküdt, Kazahsztán és Üzbegisztán határán. Az 1960-as és 1970-es években azonban a Szovjetunió által megkezdett nagyszabású mezőgazdasági fejlesztések és öntözési projektek miatt az Aral-tó vízszintje drasztikusan csökkenni kezdett. Mára az Aral-tó szinte teljesen kiszáradt, az egykoron gazdag halállomány és a tó partján élő emberi közösségek eltűntek.

De vajon a tudomány bűnei ezek a tragédiák? Példákat keresve, megkértem a mester-séges intelligenciát, hogy keressen nekem olyan példákat a tudomány bűneire, amik a világban történtek. **Hogyan kezdte a válaszát?** Ezzel a mondattal: „Az *"A tudomány bű-nei"* kifejezés valójában nem a tudományt magát jelöli meg, hanem inkább az emberi cse-lekedeteket vagy hozzáállásokat, amelyeket tudományos ismeretek vagy technológia fel-használásával hajtanak végre.” Telitalálat! **Mert valóban, nem a tudománnyal van a baj, hanem az emberrel, aki a tudományt felelőtlenül, nyereszkeskedésből semmivel sem törődvé önző céljai elérésére használja!**

Nem a házassággal van a baj. A házasság ma is az, aminek Isten szánta. Ajándék, mert „nem jó az embernek egyedül lennie”. Isten azt akarja, hogy olyan kapcsolatban éljünk, ami megvéd, biztonságot ad és kölcsönösen boldoggá tesz bennünket. Ami jellé lehet, ami túl mutat önmagán, Krisztus és Egyháza szeretetkapcsolatára. *S ha mindezt nem töltheti be, akkor nem az Ajándékozóval és nem is az ajándékkal van a baj, hanem azzal, aki kapja, és azzal, hogy nem tud jól élni azzal az ajándékkal, amit kapott.*

Szóval Testvéreim, nem a házasságot kellene kukába dobni, hanem minden olyan fér-jet és feleséget, aki tönkretette és tönkreteszi életével, magatartásával és viselkedésé-vel ezt a drága ajándékot, amit kapott a Teremtő Istentől!

Testvéreim! Vizsgáljuk meg kapcsolatainkat, házasságunkat, és ha az nem tükrözi vissza Krisztus és az Egyház szeretetkapcsolatát, akkor válás és szakítás helyett elsőrenden tart-sunk bűnbánatot, térjünk meg helytelen gyakorlatunkból, és kérjük és engedjük Isten ke-gyelmét munkálkodni abban. Mert a jól működő házasság sem két ember érdeme, ha-nem egyedül Isten kegyelmének kibeszélhetetlen ajándéka.